

Negende (lange) nieuwsbrief van Nicole:

Zoals aangekondigd in mijn laatste nieuwsbrief hebben we de opening van het *baseball*-seizoen meegemaakt.

We hadden gratis kaartjes, en aangezien Boi graag een *baseball*-(honkbal) wedstrijd wilde zien, leek ons dit de uitgelezen kans.

Maar wat is dat SAAI!!!!!!!

Er wordt door de slagmannen (zeg je dat zo?) voornamelijk mis geslagen, of als men wel raak slaat, belandt de bal meestal in het publiek (wat de mensen geweldig vinden, aangezien ze de bal mogen houden).

De eindstand na de 3 uur durende wedstrijd was 3 voor het uitspelende team en 0 voor 'ons'.

Dat wil dus gewoon zeggen dat in die 3 uur maar 3 mensen erin geslaagd zijn het thuishonk te bereiken.

En daar zit je dan uren naar te kijken.

En toch was het leuk.

In rustmomenten werden stompzinnige spelletjes gedaan, en bij elke wissel van slagman, hoorde je ongeveer 7 seconden (steeds andere) muziek.

Boi dacht dat het misschien de gewoonte is dat elke speler een favoriet muziekfragment aanvraagt voor deze momenten.

Bij het inwisselen van de bon voor de gratis kaartjes, vroeg de man achter het loket waar we wilden zitten.

Ja, wisten wij veel, dus heb ik maar geantwoord: '*a good spot please*'.

En die hadden we.

We zaten dicht bij het veld, en hadden perfect zicht op alles.

Waar we ook achter kwamen was dat we in het verlengde zaten van een camera.

Dus bij elke wissel van de slagman, kwamen o.a. Boi en ik in beeld.

Ik zat eigenlijk te wachten op de *kiss-cam*, die je vaker ziet in Amerikaanse sportprogramma's.

Dan wordt een koppel in beeld genomen in zo'n hartje en moet men elkaar kussen.

Nou, ik was er helemaal klaar voor.

Totdat Boi me uit mijn droom hielp: '*Sjat*, dat is bij ijshockey wedstrijden'.

Dus ik kon weer normaal doen, zei hij er nog achter.

Na een prachtig vuurwerk (ter ere van de opening van het seizoen) togen we naar huis.

Ik had beloofd me netjes te gedragen.

Het hielp wel dat eigenlijk iedereen met eigen vervoer gekomen was, en dat wij waarschijnlijk de enigen waren die een taxi terug moesten hebben.

Boi begon te lopen en ik ben achter hem aan gehobbeld.

Ik heb wel heel voorzichtig gevraagd wat zijn bedoeling was, dat was een taxi bellen.

Na nog wat *getaffeld* te hebben, heb ik, weer heel voorzichtig, gevraagd, hoelang hij nog van plan was te lopen.

Totdat hij een duidelijk adres had om door te geven aan de taxi-centrale, was het antwoord.

Ik moet eerlijkheidshalve zeggen dat ik wel wat gemurmeld heb dat als hij had doorgegeven tegenover *Zephyrs Field*, het volgens mij ook duidelijk was en dat we echt dat hele stuk niet hadden hoeven lopen.

Maar goed, Boi belde een taxi en na een klein uurtje gewacht te hebben en nog een tweede keer gebeld te hebben waar die stomme taxi bleef, kwam deze dan uiteindelijk toch 'voorrijden'.

In goede harmonie hebben we de dag kunnen eindigen.

Het leek me ook leuk om even in te gaan op de begroetingen die hier in NO gehanteerd worden. Allereerst moet ik zeggen dat de zuidelijke vriendelijkheid ongekend is.

Mensen zeggen je gedag als je ze tegenkomt, als je op de *porch* zit, als je langs fietst, of als zij langs fietsen, als je ze bijna omver loopt, als ze aan de andere kant van de straat lopen, enz.

Dit is altijd een van de eerste dingen die me opvallen als we hier aankomen.

De begroetingen kunnen zijn: *hi, hey, goodmorning/afternoon/evening, hello, (hey) how are you? (hey) how are you doing?*

Het is even de kunst precies te begrijpen wat de bedoeling is van de laatste 2 begroetingen.

In eerste instantie heb je namelijk de neiging de vragen *how are you* en *how are you doing* (al dan niet gevolgd door *'today'*) uitgebreid te gaan beantwoorden.

Maar het is niet helemaal de bedoeling om te vertellen hoe je geslapen hebt, dat je een beetje hoofdpijn hebt, nog wat moe bent omdat je gisteravond een feestje gehad hebt enz.

Je zegt gewoon *I am fine, good* of *okay*.

En je kunt er dan ook achter zeggen, *and how are you?*

Persoonlijk maak ik het meeste gebruik van de begroeting *hello* of *hey*, afhankelijk van de leeftijd van degene die ik tegenkom.

Hey is dan weer wat *cooler* dan *hello*.

Jullie zien, dat is nog best ingewikkeld, die begroetingen.

Boi wilde een keer naar *Algiers*, een van de oudste wijken van New Orleans, en de enige wijk die aan de andere kant van de Mississippi ligt.

Je kunt er o.a met het veer naar toe.

De punt van Algiers, *Algiers Point* geheten (daar hebben ze waarschijnlijk lang over moeten denken) is het oudste gedeelte van Algiers en is toegevoegd aan *The National Register of Historic Places*.

Het geeft een prachtig uitzicht over de Mississippi richting *French Quarter*.

Boi heeft hier prachtige foto's gemaakt.

Ik heb ook een poging gedaan door me wat bezig te houden met het fotograferen van de flora en fauna in het gebied.

Algiers is zo anders dan welke andere wijk in New Orleans ook.

Het lijkt heel rustig en relaxed en het feit dat er maar weinig toeristen waren, vond ik ook een prettige bijkomstigheid.

Er waren enkele gezellige bars, waar we iets gedronken en later ook gegeten hebben.

In een van die bars zijn scenes van de film *'Ray'* (over *Ray Charles*) opgenomen.

Omdat we de fietsen hadden meegenomen, hebben we best een stukje van Algiers kunnen bekijken.

De wijk heeft een echt dorps karakter.

Ik vond het geweldig.

We besloten te blijven tot het donker werd, om nog wat mooie foto's te maken van de lichtjes aan de overkant van de rivier.

Thuis gekomen heb ik wat informatie opgezocht.

Algiers als wijk, bestaat weer uit een aantal buurten.

Het blijkt een van de armste wijken te zijn in de VS, met veel armoede onder kinderen.

Deze armoede gaat hand in hand met (in een aantal buurten) een extreme mate van criminaliteit.

Ook hierin heeft de wijk de twijfelachtige eer om bij de koplopers van het land te horen.

Het is maar goed dat ik dat niet van te voren geweten heb.

Ik ben absoluut niet bang aangelegd, maar met zo'n informatie fiets je toch wat anders rond.

Festival-time!!!!

De eerste festivaldag (van de 7) van Jazzfest hebben we achter de rug, als ik dit schrijf.

Het is elke keer zo vertrouwd als we het terrein oplopen.

Net of het een week geleden is, in plaats van 2 jaar (aangezien 2014 voor ons het laatste jaar New Orleans was).

De weekenddagen zijn altijd verschrikkelijk massaal.
Buiten het weekend valt dat mee, zo ook vandaag.
De outfits waren ook nu weer kleurrijk.

En er zijn ook mensen die het festival gebruiken om wat bij te slapen.

De *Mardi Gras Indians* waren ook weer vertegenwoordigd, en Boi kan er nog steeds geen genoeg van krijgen.

Hij heeft zijn outfit ook helemaal aangepast aan het jagen op de mooiste plaatjes, vandaar zijn kledingkeuze (met accessoires), die een beetje wegheeft van een jagerstenue, behalve dan de felle kleurtjes van zijn hemd, die zijn weer afgestemd op de prachtige kleuren van de *Indians*.

De *crocs* moeten jullie even wegdenken.

Die zijn toch echt alleen voor binnenshuis, en komen niet verder dan de *porch*.

Zie ook de Limburgse vlag die vaak aanleiding is voor leuke gesprekjes met andere festivalgangers.

Vanmorgen vroeg iemand ons waar we het eerste naar toe gingen.

Dus ik antwoord : '*Gentilly*'.

Dit is de naam van één van de podia.

Het is één woord en op hoeveel manieren kan je dat uitspreken, vraag je je dan af, aangezien meteen de vraag kwam: '*what is that accent*'?

Dus als het de vlag niet is die stof geeft voor een gesprek, dan is het mijn accent wel.

Vaak leuk, maar niet altijd.

Ik moet er wel bij zeggen dat veel Amerikanen een gesprek beginnen om dan vervolgens zelf het hoogste woord te hebben.

Je komt er als bescheiden Nederlander meestal niet meer tussen.

Ik ervaar Amerikanen over het algemeen dan ook als hele drukke mensen die vooral praten om het praten.

Maar ook daar wen je aan.

Ik heb uiteraard ook weer te maken met een aantal festival-dilemma's.

Ik heb het al eens eerder genoemd, wel zonnebril, geen zonnebril, het houdt je toch bezig op zo'n dag.

Het dragen van een zonnebril is heel prettig voor je ogen, je hoeft niet te knippen, en dus is er geen gevaar voor rimpelvorming.

Het nadeel is dat je op het einde van de dag een verbrande neus en wangen hebt, en zich rondom de ogen witte kringen manifesteren, in festival-kringen aangeduid als het omgekeerde panda-effect.

Geen zonnebril dragen wil zeggen dat je mooi egalig in je gezicht kleurt (lees verbrandt), maar dat je steeds zit te knippen met je ogen, wat sowieso niet prettig is en waarbij de genoemde rimpelvorming dan dus vrij spel heeft.

Ik probeer er op te letten waar de zon staat en hier mijn actie op aan te passen.

Maar ik merk dat ik toch voornamelijk met zonnebril loop.

Ik hoef jullie dus niet uit te leggen hoe ik er 's avonds uitzie.

Dan: welk hoofddekseel zet ik op??

Ik verbrand snel en, om een zonnesteek te voorkomen, moet ik echt iets op mijn hoofd hebben.

Ik heb al verschillende items geprobeerd.

Ik heb het eens geprobeerd met een sjaal, ik heb vandaag een petje op gehad, en morgen ga ik het doen met een hoedje.

Tijdens het *French Quarter* festival had ik gekozen voor een grote zonnehoed.

Het moet niet te warm zijn, niet afwaaien, maar ook bij mijn kleding passen.

Dus een weloverwogen keuze is aan te bevelen, ook omdat je zo'n hoofddekseel de hele dag op moet blijven houden.

Mocht je het toch af willen zetten, zul je een plat, verlept kapsel voor lief moeten nemen.

En naast al deze zwaarwegende dilemma's moeten we ook nog eens kiezen naar welke bands we gaan luisteren, gezien de 12 podia van het festival waar van 11.00u tot 19.00u bands optreden.

Dit moet een goed doordachte keuze zijn, aangezien je wilt vermijden dat je 6 keer op een dag de hele draf-en renbaan over moet (locatie van het festival).

Met de warmte is dat niet de meest leuke bezigheid.

En dan: waar zetten we de stoelen neer of slepen we ze de hele dag mee, ook zo'n vraag die centraal staat.

De stoelen kan je met een gerust hart laten staan en hier bijv. later op de dag, of zelfs op het laatst naar terug gaan.

Niemand zal deze verschuiven, kapot maken of meenemen.

De plek die iemand zich toe-eigent wordt gerespecteerd.

Het kan zijn dat je helemaal bent ingesloten door andere stoelen, maar je plekje houdt je.

Waar ook heeeeeeel veel keuze in is, is het eten.

Echt, er is voor iedereen wel iets, of het nu gaat om hartig, zoet, warm, koud, vlees, vis, groente, pittig, niet-pittig...

Je kunt op een zeer verantwoorde en schijf-van-5-achtige manier de dag doorkomen (als je wil).

Ook onze tweede festivaldag was weer genieten.

We hadden nieuwe stoelen gekocht.

We hadden er wel al twee, die we steeds bij Ric en Darron parkeren als we naar huis terug gaan.

Maar inmiddels zijn die ook al een jaartje of 5 oud.

Men heeft inmiddels nieuwe stoelen in het assortiment, die ook nog eens prinsheerlijk zitten dus hebben we twee nieuwe gekocht.

Gedurende de dag was dat echt een aanwinst.

Maar dan mee naar huis....

De stoelen zijn bedoeld om als een soort van rugzak op je rug mee te dragen.

Voor ons betekent dit dus ook meeleuren op de fiets.

En toen kwam toch een probleem om de hoek kijken, althans bij mij.

De nieuwe stoelen zijn opgevouwen groter dan de stoelen die we hadden.

Wat dus voor mij een probleem was.

De fietstocht naar huis is al niet zonder gevaar, aangezien het vreselijk druk is op de weg.

En steeds als we moesten stoppen, zakte de stoel tot op mijn zadel, en was het weer een gedoe bij het opstappen. Daarbij komt dat ik ook nog eens een lange rok aanhad.

Niet het meest handige kledingstuk voor op de fiets.

Maar met die warmte is een rok gewoon heel lekker om te dragen.

Dus ik moest letten op mijn stoel, mijn rok en had een zware tas omhangen.

Alle ingrediënten om een flinke smak te maken waren aanwezig.

Op een gegeven moment wikkelde mijn rok zich om de pedaal.

En in mijn paniek om los te komen, scheurde deze.

Dat was dus even een kleine anticlimax op het einde van een verder superleuke dag, waarop ik ook nog eens mijn favoriete *Big Chief (David Montana)* heb gezien.

Het is iemand die voor ons als een rode draad door het *Indian*-gebeuren loopt.

We zien hem eigenlijk elke keer als we in New Orleans zijn.

Zijn kostuum van dit jaar is voor mij echt favoriet.

Daarnaast zaten we heel toevallig naast een stel met wie we laatst een hele tijd gekletst hebben in een bar: Jeffrey en Jonathan.

Darron had ons toen aan elkaar voorgesteld.

Hoezo toevallig, om tussen al die duizenden mensen en 12 podia net naast hen terecht te komen, maar ook heel gezellig natuurlijk.

Het was trouwens aanzienlijk drukker dan gisteren.

Overall stonden rijen.

Als je naar het toilet moest duurde het soms 20 minuten voordat je aan de beurt was.

Dus het was zaak niet te lang te wachten.....

Boi was zo lief steeds voor onze *iced tea* in de rij te gaan staan, terwijl ik lekker kon blijven zitten op het veld.

Deze drank is heerlijk.

Flinke grote bekers, waar je zelf citroensap aan kan toevoegen en/of zoetstof/suiker.

Overigens werd zowel gisteren als vandaag aandacht besteed aan het overlijden van Prince.

Bands zongen zijn nummers en vandaag 'schreef' een vliegtuigje een tekst in de lucht.

Die *tribute* voor Prince ging ook de derde festivaldag door.

Deze zondag was ontzettend druk en massaal.

Je ziet zelden zoveel mensen bij elkaar.

Je hoort af en toe geruchten dat men, en ook de organisatie, vindt dat het festival uit zijn voegen aan het groeien is, en ik kan me dat best voorstellen.

Zeker bij de podia waar op het einde van de dag de bekende muzikanten spelen, is het ongelooflijk hoeveel stoelen er in de ochtend al staan.

Gedurende de dag komen hier uiteraard nog veel meer stoelen en dekens bij.

Alles staat tegen elkaar en je zit op een gegeven moment met je knieën tegen de stoel voor je en achter je zit iemand met zijn knieën tegen jouw stoel.

En eerlijk is eerlijk, op die momenten kan ik het dan wel eens benauwd krijgen.

De organisatie heeft verder het gedeelte van het veld waar stoelen mogen staan verkleind, ten gunste van het staande publiek.

Dus mensen claimen nog eerder hun plekje, en er is geen onbezet stukje gras meer te vinden.

Leuke momenten zijn als je ziet dat iemand er dan staat met zijn handen vol met drinken, eten, *snowballs* enz. en zijn of haar plaats niet meer terug vindt.

Dat is zo grappig.

De vertwijfeling die je op de gezichten ziet en die alsmaar groter wordt.

Als ze dan met veel moeite bellen naar degene waar ze naar op weg zijn, en deze de telefoon niet beantwoordt, wordt de paniek nog groter.

Ik weet het, het is leedvermaak, maar wel heel grappig.

Ik was trouwens deze derde dag wel goed voorbereid vertrokken 's morgens.

De draagriemen van mijn stoel had ik zo strak mogelijk aangetrokken, om hem iets hoger op mijn rug te kunnen dragen, ik had een kleinere tas meegenomen die ik aan het stuur kon hangen in plaats van bungelend aan mijn zij en onder mijn lange rok had ik een bermuda-legging (o, hoe charmant) aangetrokken, waardoor ik in mijn rok een knoop kon leggen, zodat deze korter was.

De legging trok ik, eenmaal aangekomen bij het terrein, uit.

En hoezee, alles verliep zonder problemen.

Eerste weekend Jazzfest

2016

Een heel leuk tussendoortje (tussen de 2 weekenden Jazzfest) was op de dinsdag: de Threadhead Patry (jep, paTRy).

Threadhead is een culturele organisatie die zich intensief inzet voor kunstenaars en artiesten, waaronder muzikanten, van New Orleans.

Ze organiseren jaarlijks o.a een ééndaags festival, waarvan de opbrengst dus ten goede komt aan bovenstaande doelgroep.

De inkom lijkt redelijk duur, maar is dan wel inclusief eten en drinken.

We zijn hier al drie keer eerder geweest, maar nog nooit was het zo ideaal als dit jaar.

Omdat het plaatsvindt in onze eigen *Bywater*, was het voor ons een minuutje lopen.

Heerlijk!!!!

De bezoekers waren voornamelijk een beetje van onze leeftijd.

Op een gegeven moment werd ik aangesproken door een jonge meid, die zei (letterlijk):

'Do YOU like have the Jazzfest logo tattooed????'

Toen ik dit bevestigde antwoordde ze: 'you are *really awesome*, ma'am, *really awesome*'.

Dus.....

Op mijn beurt vind ik het dan weer prachtig dat er dames op leeftijd zijn, soms wel 10 jaar ouder dan ik, die met gedurfde geverfde haren rondlopen.

Dat noem ik '*awesome*'.

Het was een heerlijke, relaxte dag, waarop Boi zich tegoed gedaan heeft aan een heel karton *crawfish*.

Ik durf zo'n (dood) beest niet eens vast te pakken, laat staan dat ik het durf te pellen.

Terwijl ik het in gerechten en zo wel eet, en het ook heel lekker vind.

Maar zelf uit elkaar halen, *no way!*

Een andere leuke happening tussen de 2 Jazzfest weekenden is op de woensdag: *Chaz Fest*. Een initiatief van enkele muzikanten als reactie op het feit dat het voor een aantal lokale bands heel moeilijk, zo niet onmogelijk is om op Jazzfest te mogen spelen.

(Ik snap dat volledig, want het gros van de bandjes op Chaz Fest overstijgt niet echt de schoolbandjes, op een enkele uitzondering na).

Maar goed men heeft een eigen festivalletje georganiseerd: *Chaz Fest*.

Het leuke is dat Chaz bijna klinkt als Jazz en Chaz de bekendste *washboardspeler* is van New Orleans.

Hij was bereid zijn naam te lenen aan het festival en tevens speelt hij een nummer met elke band mee.

Ook dit festival wordt op loopafstand van ons huisje gehouden.

De locatie is heel erg gezellig, eigenlijk is dat mijn voornaamste reden om te gaan.

Het betreft een gezamenlijke achtertuin met een groot podium en een klein podiumpje in een soort van heel klein schuurtje (*sjöpke* zeiden we vroeger).

Het is eigenlijk een soort van kleine overdekt schuurtje zonder poort of deur.

Het is dit jaar voor de 10e en tevens de laatste keer, aangezien het terrein waar het op gehouden wordt, verkocht is.

Toen we vanmiddag aanstalten maakten om te vertrekken, begon het te onweren, hoewel het niet regende.

We besloten even te wachten, maar na een tijdje de kans te wagen.

Tien minuten op plaats van bestemming en het onweer barstte echt los, inclusief flinke plensregen.

Het terrein veranderde in een modderpoel en alles was gewoon kletsnat, ondanks regencapes en paraplu.

Mijn lange jurk die tot op de grond sleepte, was zwaar van de modder en regen.

Bandjes speelden toch een beetje om de moed van het publiek er wat in te houden.

En hoewel er altijd en overal een aantal mensen is die het heerlijk vindt in de modder te dansen en te springen, was de stemming bij mij er een beetje uit.

Ik ben niet een van die mensen die het in modder leuk heeft.

De fotograaf waarbij Boi een workshop gevolgd heeft, maakte van de bezoekers een professionele foto.

Hij vroeg meteen of hij er ook van ons een mocht maken.

Dus verregend en niet in allerbeste stemming stonden Boi en ik voor zijn camera.

Ik ben erg benieuwd hoe de foto's geworden zijn.

Boi was inmiddels tot de ontdekking gekomen dat zijn camera het niet meer deed, (waarschijnlijk nat geworden) en ook in een lens zat vocht.

Ik stelde voor om naar huis te gaan, de camera te drogen te leggen, lekker te douchen, kleren in de wasmachine te doen en het voor gezien te houden.

Boi zou dan nog even terug gaan.

Hij kwam er echter achter dat de band waar hij eigenlijk voor ging, was afgelast en dat er een andere voor in de plaats kwam.

Voor hem was het toen ook klaar.

We kunnen dus stellen dat deze dag, (toen nog als een van de weinigen in dit half jaar), volledig in het water gevallen is.

Gelukkig, Boi's camera doet het weer, na bijna 3 dagen op een bak met rijst (trekt vocht aan) gelegen te hebben.

Dus we waren helemaal klaar voor het tweede weekend Jazzfest.

Dit zou uiteindelijk heel anders verlopen dan het eerste weekend.

Vooral omdat van de 4 dagen festival, we 2 en een halve dag bijna constant noodweer gehad hebben.

Het tweede weekend begon (op donderdag) met zodanig slecht weer dat we noodgedwongen de hele dag in een van de tenten gebleven zijn.

Vandaar uit zijn we steeds eten en drinken gaan halen.

Door de vele regen werd het terrein alsmaar modderiger en viezer (en de geur van natte modder is zeer onprettig).

Maar dachten we toen al noodweer te hebben, het bleek nog erger te kunnen.

Vrijdag en zaterdag tot half 3 was het weer prima.

Lekker genoten van de zon, een windje en het gezellige *Gentilly* podium.

Want daar zaten we zaterdag 30 april toen de wolken zich boven onze vlag samenpakten en het even later begon te regenen.

In eerste instantie zaten we prima onder onze regencapes op onze stoeltjes.

We werden door een van de festivalmedewerkers steeds op de hoogte gehouden van de weersvoorzichten.

Deze bleken steeds dramatischer te worden.

Het begon op een gegeven moment zo hard te regenen dat ook onze capes er niet meer tegen bestand waren.

Omdat er ronduit gevaarlijk weer verwacht werd, hebben we toen maar alles bij elkaar gepakt en zijn we naar het dichtstbijzijnde schuilplekje gekluund.

Dit was een klein informatie-tentje, waar we langs gingen staan, enigszins beschut tegen de regen. Boi vroeg aan een van de medewerkers in het tentje of in elk geval zijn cameratas met inhoud binnen mocht staan.

Na een eeuwigheid tevergeefs gewacht te hebben tot het onweer en de stortregen minder zouden worden, werd duidelijk dat de bands die nog zouden optreden afgelast werden.

En vervolgens besloten zo ongeveer 70.000 mensen tegelijk naar huis te gaan.

Over ondergelopen stukken terrein, door modder waar je tot in je enkels in zakte, met een lange rok die steeds zwaarder werd van het water en die over de grond sleurde en uiteindelijk nat en koud tot op het bot, togen we met de hele massa richting uitgang.

Het was toen ongeveer half 5.

Normaal gesproken staan er, na afloop van een festivaldag, taxi's achter elkaar klaar.

Mensen vormen dan een rij langs de taxi's en netjes wachtend op de beurt, krijgt men dan een taxi toegewezen die je naar huis brengt.

Nu vormde zich ook een rij, maar de taxi's die er niet op gerekend hadden dat het festival eerder afgelopen was, lieten het afweten.

En daar stonden we.....

Uiteindelijk hebben we ruim anderhalf uur moeten wachten.

Anderhalf uur waarin elke 20 minuten een taxi kwam, die dan 4 mensen inlaadde.

Elke taxi die aankwam werd met gejuich ontvangen, alsof het rocksterren waren.

Uiteindelijk kwam het geheel om 6 uur enigszins op gang en waren we uiteindelijk tussen half 7 en 7 uur thuis.

Aangezien de weersverwachting voor zondag niet veel beter was, waarschuwde de taxichauffeur ons dat we er rekening mee moesten houden dat het festival voor deze dag wel eens afgelast zou kunnen worden, dat was blijkbaar al eens eerder gebeurd.

Toen we eenmaal thuis, online, een aantal foto's voorbij zagen komen van stukken terrein waar mensen tot bijna aan hun heup door het water waadden, zagen we het donker in.

(foto volgende bladzijde).

Let op de foto in het midden rechts.

Deze foto stond op de website van The Times-Picayune ([foto 43 van 52](#)).

Als jullie goed kijken zien jullie de Limburgse vlag, met jawel, eronder 2 zwarte heuveltjes a.k.a Boi and Nicole from the Netherlands.

(De foto is van achteren genomen).

Kijk deze video voor sfeerbeelden van de [Flash flood](#).

Uiteindelijk bleek 's avonds dat alles wel doorging.

Echter, de zondag begon erg grijs en toen we voor ons eerste concert in de tent zaten, barstte er opnieuw een flink onweer los, met weer heel veel regen die uiteindelijk de hele dag aanhield.

Ons oorspronkelijke programma moesten we noodgedwongen los laten en ook deze dag brachten we dus in de tent door.

Er kwamen echter wel leuke bands voorbij, dus we amuseerden ons toch nog prima.

Maar het terrein lag er vreselijk bij, met stinkende modder, ondergelopen stukken terrein en ongeveer de helft aan bezoekers dan normaal op een festival dag.

Omdat we iets eerder dan normaal besloten naar huis te gaan, konden we wel zo in een taxi stappen.

Een gedenkwaardig Jazzfest dit jaar, dat mag duidelijk zijn.

En hiermee eindigt ook meteen deze nieuwsbrief.

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord “aanmelden” of “afmelden”.

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

<u>17 (Nicole)</u>	<u>16 (Boi)</u>	<u>15 (Nicole)</u>	<u>14b (Boi)</u>	<u>14 (Boi)</u>	<u>13 (Boi)</u>	<u>12 (Nicole)</u>
<u>11 (Nicole)</u>	<u>10b (Boi)</u>	<u>10 (Boi)</u>	<u>09 (Nicole)</u>	<u>08 (Boi)</u>	<u>07 (Nicole)</u>	<u>06 (Boi)</u>
<u>05 (Boi)</u>	<u>04 (Nicole)</u>	<u>03 (Boi)</u>	<u>02 (Nicole)</u>	<u>01 (Boi)</u>		